

S O A P E R A

Libretti: Maria Madsen og Svend Åge Madsen

opført af

ÅRHUS SOMMEROPERA 2007

[Introduktion til 2009-versionen af SOAPERA:

BANEGÅRDEN: Vi vil gerne tage jer med en tur rundt i byen hvor I kan se hvordan dagligdagen i Aarhus udfolder sig. I forhallen afventer folkene fra Operavennerne den store primadonnas ankomst. Det er ingen ringere end den berømte sopran Mona Monikke, der har lovet at medvirke i årets forestilling. Men det er ikke let at være en levende myte.

BRUUN: Smykket til Mona Monikke stammede fra guldsmed Kapyl der har forretning inde i Bruuns galleri, hvor gode og mindre gode mennesker færdes. For eksempel den gode mand Daniel Rygge, der elsker at hjælpe og er så god at han ikke kan få sig selv til at lyve. Og den mindre gode, Sine Nomine, der ikke kan lade et smukt smykke ligge, hvis hun kan få fingre i det. Se her hvad der sker da den ærlige mand og den ikke helt ærlige pige mødes uden for guldsmedens forretning.

BIBLIOTEKET: Videre til stedet hvor man helt legalt pusher livsløgne, Aarhus Hovedbibliotek. Her træffer vi en forhutlet Ludvig, hvis underjordiske skjulested blev forstyrret da man afdækkede åen. Han har været inde for at benytte bibliotekets toilet. Da han træder ud møder han en gammel bekendt, og blir klar over at han trods alt har sat sig spor i verden.

BAZAREN: Clara: Det er en forfærdelig oplevelse at sidde ved kassen i en bank når en bevæbnet røver dukker op. Rykker vi ud til Bazar Vest møder vi Lilaiomai, en velintegreret anden g'er, der har været ude at handle. Hun træffer sin bror, der kan fortælle at røveren er blevet pågrebet. Men det fører ikke til nogen lykkelig slutning.]

- 1) Maskepi på banegården: Altid kun roller og masker
- 2) Burleske i Bruuns: Helt ærligt!

3) Melodrama på biblioteket: De pusher livsløgne her

4) Tragedie i bazaren: Har du hørt det?

Maskepi på banegården

Personer:

Amon, jurist, formand for Operavennerne

Clara, bankfuldmægtig, bestyrelsesmedlem i Operavennerne

Mona Monikke, berømt sopran

(Forberedelser til modtagelse af den store diva. Amon og Clara uddeler flag, foldere, plakater med: "Velkommen, Mona Monikke", arrangerer opstilling af orkesteret.)

Amon: Hun kan snart være her.

Clara: Kan vi lige tage den en sidste gang?

(Deres indstuderede velkomst):

Amon: Velkommen, hertzlich willkommen

Clara: Welcome, soyez la bienvenue ...

Amon (afbryder): Mere schwung. Hun kommer lige fra Bayreuth; Brisbane; USA. Hun må ikke føle det er et hul hun kommer til.

Clara (schwungende): Benvenuto, bienvenido.

Amon: Kære Mona Monikke. Sommeroperaen er stolt over at kunne byde dig ... bla bla bla ...

Clara: Bla bla bla? Kan man være det bekendt?

Amon (opsummerende): Og så taler jeg om hvor lykkelige vi er over at ...

Clara: Synger, mener du.

Amon: Hvad?

Clara: Ikke taler. Synger dine følelser ud. Det er netop operaens fordel at man kan ...

(En ung pige med en kuffert er beskedent kommet til ude fra banegårdsplads.)

Mona (hvisker): Kommer jeg for sent?

Clara (rækker hende en plakat med legemstort billede af divaen, hvisker uden at forstyrre Amons tirade): Du kan holde den her.

Amon: Skråle sine følelser ud? Kan man det? Kan man stille sig op på banegården og brøle sine følelser ud for alle vinde? Jeg,

Amon Gortis, en højt respekteret jurist. Hvad vil folk ikke tænke?

Clara: De køber den, når bare der står opera på plakaten. Det var netop det der tiltrak mig. Siden min frygtelige oplevelse i banken har jeg ikke kunnet tale om mine følelser ...

Amon: Frygtelige? ... det har du da aldrig talt om, Clara.

Clara: Nej, netop. Jeg sidder fredeligt ved kassen, så kommer denne sortsmuskede fyr: Hit med alle pengene.

Mona: Det må være skrækkeligt.

Clara: Ubeskriveligt, undtagen i sang: Det spærrede mine følelser inde.

Amon (får øje på Mona): Hvem er du?

(Mona peger genert på billedet af divaen.)

Amon: Ja, vi beundrer hende alle sammen.

Mona: Jeg tog færgen i stedet.

Clara: Folk strømmer til alle vegne fra. For at vise vores taknemmelighed overrækker vi hende et smykke ...

Amon (tager det frem): Indkøbt hos guldsmed Kapyl.

(Underforstået: Vores sponsor.)

Clara: Jeg havde et stykke, det smukkeste smykke.

Amon: Det er en hemmelighed. (Indfald): Måske kunne du?

Mona (forlegen): Det er alt for meget.

Amon: Sludder, det vil glæde hende. En hyldest fra en jævn, ung pige.

Mona: Men jeg er Mona ...

Clara: Du har ret, du ligner hende vældig godt. Hvordan bærer du dig ad?

Mona: Jeg er! Jeg kan også synge.

Clara: Alle kan synge.

Mona: Som hende.

Amon: Ingen synger som hende.

Clara: Jo, hende selv.

Mona: Og mig ... (Demonstrerer det med en arie):

Dag ud og dag ind, den samme rolle.

Så snart man er blevet nogen,

kan man ikke være sig selv.

Så snart man har fået et image,

ser folk kun hvad de forventer,
og aldrig mig selv som jeg virkelig er.

Altid kun roller og masker
altid kun glans og glamour.

Clara: Fremragende. Med lidt skoling kan det blive rigtig godt.

Amon: Lad være med at stikke hende blå i øjnene. Der er ikke nogen fremtid dér.

Clara: Hvordan har du båret dig ad? Imponerende lighed, og stemmen ... næsten som at høre hende selv.

Mona (sarkastisk): Jeg indgik en pagt med Mefistofeles. Jeg holdt hænderne sådan, (over kors?) lukkede øjnene og sagde tre gange: Jeg ønsker at være Mona Monikke, jeg ønsker at være ... Det virkede: Pludselig var jeg ... Mona Monikke.

Clara: Forbløffende. Måske skulle man prøve.

Amon (advarende): Det kommer til at koste dig din sjæl.

Clara: Det er ikke nogen høj pris. Jeg tror jeg ...

(Musikken spiller ringesignal.)

Amon: Det er min. (Fisker mobil frem) Det er Amon. (Lytter.)

Clara (fortsætter): ... Hvis du vidste hvad det koster mig hver dag at slæbe mig ud til banken, om bag skranken. Vente på den næste: Hit med alle pengene. Hvis du kendte min tilværelse, ville du ikke undre dig over at jeg må ønske mig væk. Væk fra mig selv.

Amon (lukker mobilen): Toget er kommet! Nårsomhelst. Nu er hun her. (Dirigerer med musikken, opdager at Mona ubemærket er forsvundet): Hvor er hun nu? Typisk. Forsvundet. For genert til at træde frem?

Clara: Og smykket?

Amon: Du store. En bedrager. Vi har ladet os narre. En simpel falskner. Vi finder hende, hun er let at genkende. (Opdager at divaen nærmer sig, giver signal til musikken: 'Indtogsmarch'.) (Mona Monikke træder ind, omtrent som før, men med stor selvbevidsthed, med smykket synligt anbragt, tager 'ydmøgt' imod applaus.)

Amon: Velkommen, hertzlich willkommen.

Clara: Welcome, soyez la bienvenue. Benvenuto, bienvenido.

Amon: Kære Mona Monikke. Sommeroperaen er stolt over at kunne modtage dig til dette års forestilling.

Mona Monikke (afbryder ham, prøver at trække ned på jorden):
Jeg vil jo gerne. Jeg har glædet mig til at være sammen med jer
...

Amon: Tillad mig at give udtryk for mine stærkeste følelser ...
(Blir opmærksom på hvad han selv har sagt): Mine stærkeste
følelser? Jeg kan udtrykke dem?

Clara: Fantastisk lighed. Det virker faktisk! Det er værd at
prøve.

Mona Monikke: Jeg kan bedst takke jer med en sang. Tillad mig.
(Får musikken til at intonere, de to andre falder hurtigt ind,
så det blir til en trio):

Mona Monikke: Dag ud og dag ind, den samme rolle.

M: Så snart man er blevet nogen kan man ikke være sig selv.
A: Mine følelser. Jeg kan få dem ud ved at synge.

D: Så snart man har fået et image,
A: Jeg kan stå her på banegården
C (arme over kors, lukkede øjne): Jeg ønsker at være Mona
Monikke.

M: Ser folk kun hvad de forventer,
A: Og brøle min glæde og smerte åbent ud
C: Jeg ønsker at være Mona Monikke

M: og aldrig mig selv som jeg virkelig er.
A: Lade den runge her i hele forhallen
C: Jeg ønsker at være Mona Monikke

M: Altid kun roller og masker
A: Jeg har frygtet for fiktion og hykleri
C (betragter sin forvandling, tilfreds med sin stemme):
Det virkede, det lykkedes virkelig

M: altid kun glans og glamour.
A: Men her har jeg fundet mig selv
C: Vi er alle, hver for sig, Mona Monikke.

- - - slut - - -

Burleske i Bruuns

Personer:

Daniel Rygge, yngre velklædt, charmerende bonvivant

Sine Nomine, frisk hippie

Kresten Kapyl, ældre, velkonsolideret guldsmed

Kor: 1, 2, 3 musikerstemmer.

Daniel (venligt til musikerne der stemmer og triller): Det er dejligt med lidt rigtig musik. På dette sted. Kvalitet. Her lugter ellers mest af penge - selv om man hævder de ikke lugter. Men jeg (snuser) er kendt for at have en fin næse ... for kvali---

Sine (har nærmet sig): Undskyld. Gider du lige lukke øjnene mens jeg kigger i din lomme?

Daniel: Hvabehar?

Kapyl (fra den anden ende): Stop tyven.

Signe: Et øjeblik. (Forsvinder op af rulletrappen.)

Daniel: Hvad var det?

Kapyl (kommer til): Hvor forsvandt hun hen? En fræk tøs? (Daniel ryster uforstående på hovedet).

Kapyl: Den kønne pige som du talte med.

Daniel: Nåh. (Peger den rigtige retning): Derop. (Kapyl eftersætter.)

Musiker 1 (bebrejdende): Hende ser du ikke igen.

Musiker 2: Ellers køn.

Musiker 3: Rent spild.

Daniel: Jeg kan ikke gøre for det. Min ærlighed. Jeg kan ikke få mig selv til at lyve ... Helt ærligt. Jeg er et godt menneske. Jeg bestræber mig på det. Lægger vægt på at hjælpe hvor jeg kan ... Helt ærligt. Jeg kommer her tit. Der er altid nogen der har behov for hjælp. En ældre kone der er ved at segne med sine pakker ...

(Der lyder et skrig og/eller et skud oppe fra. Musiker, om ikke korser sig, så sukker: Det var så den kønne piges endeligt.)

Daniel (dårlig samvittighed): Helt ærligt. Jeg **kan** ikke lyve. Jeg ville gerne. Hvis bare jeg kunne ... Helt ærligt. Jeg prøver og prøver. Altid er det sandheden der trænger sig på. Uden at jeg kan gøre for det.

(I det samme dukker Sine op. Blik over skulderen for at sikre sig at hun har rystet forfølgeren af.)

Sine: Jeg sagde ... må jeg lige have lov at kigge i din lomme?

Daniel: Jeg er vist ikke så heldig at kende dig?

Sine: Jeg er Sine (Nomine).

Daniel: Daniel Rygge.

Sine: Kom nu. Jeg har ikke hele dagen.

Daniel: Jeg tager sikkert fejl. Bad du virkelig om at se i min jakkelomme? Sine?

Sine: Nomine. Det er korrekt.

Daniel: Og med forlov, hvilken interesse har du i min jakke?

Sine: Ikke jakken, lommen. Der ligger noget som tilhører mig.

Daniel: Hvordan skulle det gå til at noget af dit befinder sig i min lomme? Sine.

Sine: Nomine. Vær nu lidt kvik. (Prøver at stikke hånden i jakkelommen, men standses.)

Daniel: Hør. Det er så vidt jeg husker første gang jeg nægter en kvinde en gunst. Men dér sætter jeg grænsen. Jeg må udbede mig en forklaring.

Sine: Kan du da ikke begribe at jeg har stukket noget i din lomme?

Daniel: Hvad?

Sine: Det blir mellem os?

Daniel: Selvfølgelig.

(Musiker vender diskret ryggen til.)

Sine: Du er slave af din ærlighed. Jeg hørte dig før.

Daniel: Ja?

Sine: På samme måde er jeg slave ... behov for skønhed. En ubændig trang.

Daniel: Og så?

Sine: Guldsmed Kapyl herhenne har et smykke der er enestående, ubeskriveligt smukt. Jeg, slave ... du kender det. Hvad skal jeg, stakkel, gøre?

Daniel: Købe det?

Sine: Er du gal? Hvis du kendte prisen. Nej. Jeg laver en kopi. Derhjemme, på køkkenbordet. Ikke helt så smuk. Men ... tæt ved. Jeg tager min kopi med ind til guldsmeden. For at sammenligne. Du passerer forbi.

Daniel: Jeg købte manchetknapper.

Sine: Det ene smykke smuttede fra mig. Lige ned i din lomme. Tilfældigvis. Jeg klager til guldsmeden ... men da var du allerede gået ... over at de har vist mig en simpel kopi af det uimodståelige smykke.

Daniel: Jamen ...

Sine: Mistro. Du kender folk. Kropsvisiterer mig. Men jeg er jo uskyldig, har selvfølgelig ikke det ægte smykke på mig.

Daniel: Men i min lomme?

Sine: Befinder sig noget som tilhører mig, så hvis du lige vil lukke øjnene et øjeblik.

Daniel: Men **min** lomme.

Sine: Indholdet er mit.

Daniel: Det må man vel sige.

(Daniel lukker øjnene. Sine får adgang til lommen. Fremdrager og rækker bagud, til Daniel og til en hjælpsom musiker.)

Sine: En lommekniv.

Daniel: Den er lovlig.

Sine: En pung. Nøgler. En neglefil. Og ...

Daniel: Pung, nøgler, neglefil ...

(Uden at se ham rækker hun til Kapyl der har sluttet sig til og stukket en hånd frem.)

Kapyl: Og ... et lometørklæde?

Sine (vender vrangen ud på lommen): Ikke mere.

Kapyl (til Daniel): Jeg er Kresten Kapyl, guldsmed. Det her handler om lommer. Sludder, om smykker. I din lomme.

Sine (peger på de fremdragne genstande og den tomme lomme): Ikke mere.

Kapyl: Unge dame, det er forbudt at smykke sig med lånte smykker, vrøvl, pynte sig med lånte fjer. (Smykkearie):

Jeg havde et stykke,
det smukkeste smykke.

Som det prægtigste spejl
uden ringeste fejl.

Bare se det fik mig til at le,
noget der ikke ret tit ske----

(Under arien har Sine vist Daniel at hun har palmeret smykket. Uden Kapyl ser det lader hun det glide ned i Daniels anden lomme.)

Kapyl (har indset sammenhængen): I din hånd! Vis mig din hånd. Straks ... Og dens indhold.

Sine (misforstår, tøver): Du anholder om min hånd ... Det kan jeg ikke tage imod.

Kapyl: Åbn den. Lad mig se.

Sine (viser hånden er tom): Ikke mere.

Kapyl: Den anden.

Sine (viser den): Ikke mere.

Kapyl (til Daniel): Ved du hvor smykket er?

(Daniel vander sig, prøver at holde tilståelsen tilbage, hånden for munden for at presse ordene ned.)

Kapyl (til publikum, musikere): I morer jer. Men hvad med mig? Det kostbareste smykke. Forsikringen? Dækker ti procent, eller er det tyve? Resten er mit tab. Bare mor jer over mig. Hvad vil I have jeg skal gøre? Skal jeg skyde dem? Et lille advarselsskud i benet for at få jeres sympati. Kunne I så forstå mit dilemma?

Daniel (mod sin vilje): I den anden lomme.

(Inden Sine kan nå at gøre noget, griber Kapyl til lommen, fremdrager triumferende smykket. Men holder det eventuelt skjult for alle.)

Kapyl (ariereprise): Bare se det får mig til at le, noget I ikke tit vil se.

(Til Daniel): En hel klar sag. Du holder hende tilbage. Jeg henter politiet. På banegården er der én. (Går, idet han gnider hænderne): Endelig noget der stemmer. Mindst fem år bag tremmer.

Sine (fortvivlet, bebrejdende): Mindst fem år bag tremmer.

Daniel: Jeg kan ikke gøre for det. Min ærlighed. Jeg kan ikke få mig selv til at lyve ... Helt ærligt.

Sine: Så når politiet kommer?

Daniel: Jeg har pligt til at sige sandheden. Under ed.

Sine: Fem år bag tremmer. I forvejen er der et tiltalefracald. Og en betinget dom over mit hoved. Fem år.

Daniel: Jeg elsker at gøre godt. Ikke noget jeg hellere ville.

Sine: Mit liv er spildt. Gammel og furet når jeg slipper ud.

Daniel: Hvis du vidste hvor det kribler i mine fingre. Afrette dig. Lære dig pli og god opførsel. Ikke noget jeg hellere ville. Om det så ville tage resten af mit liv.

Sine: Forspildt. Al den ungdom og ynde. Udslidt og rynket.

Daniel: En udvej! Må jeg anholde om din hånd?

Sine: Min hånd? (Viser den er tom): Ikke mere.

Daniel: Hvis vi gifter os, kan jeg nægte at udtale mig.

Sine: Er det et frieri?

Daniel: Ingen pligt til at vidne mod sin ægtefælle.

Sine: Måske ... Hvis du vidste hvor det kribler i mine fingre. Afrette dig. Lære dig lidt rimelig opførsel ... Fængsel eller ægteskab ... Hvorfor ikke?

(De lægger højtideligt hænderne i hinanden. En af musikerne lægger sin ovenpå. Velsigner dem.)

Daniel: Sine.

Sine: Nomine og Daniel.

Daniel: Rygge.

Musiker: Rette ægtefolk. (Foreningskysset.)

Sine: Uden pligt til at vidne.

Daniel: Under de omstændigheder ... Man kan vel godt tillade sig at bortføre sin egen kone? (Nærmer Kapyt sig? Daniel og Sine trækker sig.)

- - - slut - - -

Melodrama på biblioteket

Personer:

Amon, ung tjekket jurastuderende

Merete, ung journalistelev

Clara, hendes mor, velklædt

Ludvig, midaldrende, forhutlet

Amon (stiller sig på trækasse, involverer gerne en forbipasserende boglåner): Det er gift. Gift og fordærv. Ja det er bøgerne dér jeg taler om. Farlige at indtage. Romaner, løgnehistorier, operaer - skadelige, burde forbydes.

(Clara og Merete kommer fra udlånsranken.)

Merete (blir interesseret i manden): Et øjeblik, mor. Jeg vil godt lige høre hans historie. (Lytter til Amon.)

Clara: Ikke for længe, Merete. Parkeringen udløber.

Amon: Dødens farlige. Stjæler livet fra dig - uvirkelige historier. De pusher livsløgne hér. Ødelæggende.

(Ludvig, kommer fra bibliotekets toilet, styrer skyndsomst, duknakket, som om han er bange for at nogen skal se ham mod udgangen. Ved synet af ham standser Clara brat op, udstøder et

skrig og taber de bøger hun har i favnen)

Clara: Ludvig!? (Hviskende): Ludvig, er det ... dig ... (Hun synker sammen. Ludvig på vej mod svingdøren, men tøver og vender sig om.)

Ludvig: Ikke Ludvig ... Han er død ... farvel.

Clara: Nej, vent. Ludvig. (Da han går): Svinger du mig igen?

Amon: Se nu bare dér. Løgn og hulhed. Virkelighedsflugt.

Merete (har ikke bemærket morens affære, tager blok frem, noterer Amons udsagn): Du mener de kan skade? Romaner.

Amon: Livsløgne.

(Amon henviser til Ludvig, der kommer tilbage, nærmest ved en fejltagelse, efter en tur i svingdøren.)

Clara: Kæreste Ludvig, hvor har du været? Jeg har søgt dig alle vegne. Du var som sunket i jorden.

Ludvig: Du skulle ikke have set mig igen. Men de åbnede åen ...

Clara: Åbnede åen?

Ludvig: Jeg var sunket i jorden, under åen. Men de fjernede væggen. Afdækkede ...

Clara: Afdækkede dig? Men hvorfor skulle jeg ikke se dig igen, Ludvig? Når jeg nu elsker dig.

Ludvig: Åh, Clara, hvis du vidste ... Du ville vende dig bort i afsky. Jeg må væk ... der er ingenting tilbage ...

(Tur i svingdøren.)

Clara: Ludvig.

Amon: Der ser I. Litteratur. Dødsens farlig. (Blir opmærksom på Meretes blok.) Hvad gør du?

Merete: Skriver dine ord op. Det vil interessere læserne ...

Amon: Læserne? Ikke nogen historie ... Du skal ikke gøre mig til fiktion ... (Vil rive blokken fra hende.)

Merete: Ikke fiktion, kendsgerninger. Jeg er journalist ... elev ... praktikant ... in spe.

Amon: Du får ikke mere ud af mig.

Clara (hendes råb har kaldt Ludvig tilbage): Ingen udvej?

Hvordan kan du sige det, Ludvig? (Miniarie): Alt var mørke omkring mig. Min søster dømt for mord. Alt var had og tomhed. Så kom du. Du gav mig livet tilbage. Du gav mig håbet. Og frem for alt: Du reddede min søster. Du viste hun var uskyldig dømt. Merete (har trods alt hørt noget af morens lovprisning): Ham

har jeg hørt om?

Amon: Blandværk. Melodrama. (Merete interesserer sig igen kun for Amon.)

Ludvig: Nej, Clara, du tager fejl. (Lad os få det overstået): Det var mig som fik din søster dømt.

Clara: Du forsøger at flygte igen.

Ludvig: Hør på mig. Jeg er skyld i at din søster kom i fængsel. Det var hadet der brændte i mig. Hadet og tørsten efter hævn.

Så mange tabte år. Din søster var med til at få mig dømt, uskyldig. Derfor tænkte jeg kun på hævn. Hævn var mit liv. Derfor ... derfor gik det galt da jeg mødte dig. Glem mig.

Clara: Ludvig. Du skal vide at jeg har elsket dig mere end jeg har elsket noget andet menneske. Du gav mig håbet igen. Og tillid til mennesker. Hvor kan du vente at jeg skal svigte den mand der viste mig vej?

(Ludvig samler de bøger sammen som hun tabte.)

Merete (til Amon): Jeg forstår dig ikke. Bøgerne har hjulpet mig. Min mor elskede med en straffefange, og vips blev Merete født. Merete, det er mig. Det var den eneste forklaring jeg fik. Indtil jeg læste en roman hvori jeg fandt mig selv. Jeg blev en anden - eller rettere: For første gang blev jeg mig selv.

Amon: Romaner er virkelighedsflugt.

Merete: Vil du fortælle mig din historie? Hvad laver du?

Amon: Jeg er jurist ... studerende ... praktikant ... in spe. Min mor var ihærdig læser. Så opslugt at hun, uden at opdage det, fordybet i sin læsning, undfangede ... mig.

Ludvig (rækker Clara bøgerne): Der er kun hadet tilbage i mig.

Clara: Det er ikke sandt. Vi hadede hinanden, begge to. Jeg troede jo du var morder, du troede jeg havde fået dig dømt. Vi hadede ... alligevel slog en flamme igennem, uimodståeligt. Vi måtte elske ...

(Kvartet):

Ludvig: Had og hævn. Det var det der drev mig.

Clara: Kærligheden er den stærkeste. Den overvinder alt.

Amon: Virkelighedsflugt. Løgnehistorier.

Merete: Det er de smukke historier der former os, uden dem

L: Intet andet er der tilbage af mig. Intet at efterlade.

C: Kærligheden kan vi ikke flygte fra. Ikke kæmpe imod.

A: Melodrama. Opstyltet pis.

M: ville vi aldrig kunne finde os selv, blive mennesker.

L: Da min hævn var fuldført, var mit liv forbi.
C: Den er vores bestemmelse. Den fylder vores liv.
A: Kendsgerninger, lad os holde os til dem i stedet.
M: Først når vi finder den rette fortælling,

L: Intet spor vil der være tilbage efter mig.
C: Uden den ville der intet være.
A: Ikke den form for uvirkelighed og dagdrømme.
M: kan vi finde vores rolle i livet.

(Clara standser kvartetten, evt efter et par runder, fordi hun trods alt er kommet til at høre Ludvigs sidste påstand.)

Clara: Intet spor? Sagde du: Intet spor? Ludvig, du har allerede sat dig et dybt spor i verden. Vores kærlighedsnat fik følger. Må jeg præsentere dig for din datter, Merete. Merete, her ser du den straffefange som jeg elskede med - og som jeg stadig elsker.

Ludvig: Jeg. En datter? Alle de år.

Merete: Hej, far. Du er nøjagtig som jeg har forestillet mig.

Amon: Melodrama. Utroværdigt tankeespind.

- - - slut - - -

Tragedie i Bazaren

Personer:

Lilaiomai, godt integreret andengenerationskvinde
Zeyno, hendes bror, veluddannet

(Zeyno og Lilaiomai mødes i bazaren, hun med en pose frugt)

Zeyno: Lilaiomai, min søster, har du hørt det?

Lilaiomai: Jeg har hørt det. Jeg har hørt det.

Zeyno: Han skal udvises.

Lilaiomai: Jeg ved det, min bror. Jeg ved det. De vil tage din søn fra dig.

(1) Lilaiomai (*modløst dvælende*):

Jeg er to. Jeg er to.

Når jeg er død, vil de undersøge mig
og finde at jeg er to. Jeg er to.

De vil undersøge mig når jeg er død
og se at jeg er tyrkisk.

De vil undersøge mig når jeg er død
og se at jeg er dansk.

De vil skære mig op når jeg er død
og begrave en halvdel i Tyrkiet.
De vil skære mig op når jeg er død
og begrave en halvdel i Danmark.

(2) Zeyno (*forbitret*):

Jeg lærte min søn at være dansker
Jeg lærte ham at han skulle klare sig selv
Han tog alt for godt ved lære
For han gik ind i en bank.

Jeg lærte ham at der findes en lov der skal holdes
Men også at loven skal man forme selv
Han tog alt for godt ved lære
For han gik ind i en bank.

Jeg lærte Ismet at han skulle tænke selv
Og at han skulle finde sin egen vej
Så gik han ind i en bank
Og krævede at få alle pengene.

Lilaiomai (*tilføjer*): Han siger det var en vittighed
Zeyno: Men rettens folk forstår ikke vittigheder
Lilaiomai & Zeyno: Kun deres egne.

(3) Lilaiomai (*længselsfuldt*):

I byen Ceyhan ved floden Ceyhan
hvor skyggerne altid er korte
hvor tidslerne blomstrer så smukt
Mor får stadig dadeløjne når hun mindes det,
og fars kinder buler som små appelsiner

Zeyno (*mørkt*): Jeg husker det.

I byen Ceyhan ved floden Ceyhan
det vil være en tom slette for en ensom dreng,

fra Gellerup ved Brabrand søen,
med danske vaner, danske tanker, danske drømme
En ensom dreng på en tom slette.

(4) Lilaiomai (*indigneret*):

Selvfølgelig skal han have sin straf,
selvfølgelig gælder loven også for ham,
selvfølgelig er alle lige for loven -
- men bagefter, efter straffen, er en dansker rensset
men for Ismet begynder straffen først -
revet ud af sin sammenhæng, drevet ud af sit land.
Så giv ham dog en chance, Danmark med det brede bryst.

(5) Zeyno (*forpint*):

Hans kæreste, Marianne, græder sine øjne ud,
hun er så lys,
kan ikke flyttes,
ville brænde op i solen
i Ceyhan ved Ceyhan.

De var så glade for hinanden, Marianne og Ismet,
et perfekt par,
men hvordan skal hun overleve
Tyrkiets brændende sol
i Ceyhan ved Ceyhan.

Lilaiomai: Jeg er to.

(6) Lilaiomai (*afklaret*):

Det er en gave at være to.
Når jeg ønsker at føle mig tyrkisk går jeg ned på Strøget
jeg nyder at tilføje gaden en ekstra farve.

Det er en gave at være to.

Når jeg ønsker at føle mig dansk går jeg her i Bazaren
og oplever en rigdom af fremmedhed omkring mig.

De vil rive Ismet i stykker,
smide halvdelen af ham væk,

hvordan kan han leve som et halvt menneske?

(Afsluttende)

Zeyno: Hvordan kan vi nogensinde komme videre?

Lilaiomai: Zeyno, min ulykkelige bror. Vi må sluge vores smerte, vi må hjælpe vores forældre, selv om dadeløjne og appelsinkinder er forsvundet og aldrig kommer igen.

Zeyno: Vi må hjælpe dem til at forstå et fremmed lands uforståelighed.